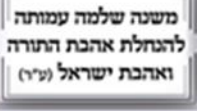

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מסטנעט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא. הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת הרב יהודה אריה ב"ר יעקב שכטר זצ"ל אשר בן שרה ע"ה

משנה ז'

שְׁנֵי שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ בְּאוֹלָם שֶׁהָיָה לִפְנֵי הַהֵיכָל, הַשּׁוֹלְחָנוֹת הָיוּ מִבְּפָנִים הַיְיָנוּ בַתּוֹךְ הָאוֹלָם, עַל פְּתַח הַבַּיִת לִפְנֵי הַכְּנִיסָה לַהֵיכָל, אֶחָד שָׁל עֲשׂוּי שֵׁשׁ וְאֶחָד שָׁל עֲשׂוּי זָהָב. עַל שׁוֹלְחַן שֵׁשׁ נוֹתְנִים מְנִיחִים אֶת לֶחֶם הַפָּנִים בְּכַנִּיּוֹתָיו לַהֵיכָל, הַיְיָנוּ שְׁלֹאֲחֵר אַפִּיִית הַלֶּחֶם, הָיוּ מְנִיחִים אוֹתוֹ עַל שׁוֹלְחַן הַשֵּׁשׁ כְּדִי שִׁיתְקַרֵּר וְלֹא יִתְעַפֵּשׂ עַד שִׁיסְדְרוּ אוֹתוֹ עַל שׁוֹלְחַן לֶחֶם הַפָּנִים, וְעַל שׁוֹלְחַן שֵׁשׁ זָהָב הַנִּיחוּ אֶת הַלֶּחֶם בְּיַצִּיאָתוֹ מֵהַהֵיכָל, הַיְיָנוּ כִּשְׁהוֹצִיאוּ אֶת הַלֶּחֶם שֶׁהָיוּ מוֹנֵחַ עַל שׁוֹלְחַן הַפָּנִים כֹּל הַשְּׁבֻעַ, הָיוּ מְנִיחִים אוֹתוֹ עַל שׁוֹלְחַן הַזָּהָב שְׁבֹאוֹלָם, עַד שִׁיקְטִירוּ אֶת הַבְּזִיכִים וְנִיתָן יִהְיֶה לַחֲלֵק אֶת הַלֶּחֶם לְכַהֲנִים, וְלִמָּה בְּכַנִּיסָה הָיוּ מְנִיחִים עַל שֵׁשׁ וּבִיצִיאָה עַל שֵׁשׁ זָהָב שְׁמַעֲלִין בְּקִדְשׁ וְלֹא מוֹרִידִין שֶׁהָיוּ וְכֹל הַשְּׁבֻעַ הָיָה הַלֶּחֶם מוֹנֵחַ עַל שׁוֹלְחַן עֲשׂוּי זָהָב, אִין מוֹרִידִים אוֹתוֹ מִמַּעֲלָתוֹ בִּיצִיאָה, לַהֲנִיחוֹ עַל שׁוֹלְחַן שֵׁשׁ, אוֹ שֶׁל כֶּסֶף, אֲלֹא מְנִיחִים אוֹתוֹ עַל שׁוֹלְחַן עֲשׂוּי זָהָב. וְאֶחָד שָׁל זָהָב מִבְּפָנִים זֶהוּ שׁוֹלְחַן לֶחֶם הַפָּנִים שֶׁהָיָה נִמְצָא בַּהֵיכָל, שְׁעָלִיו מוֹנֵחַ לֶחֶם הַפָּנִים תְּמִיד כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וְנָתַתְּ עַל הַשְּׁלַחַן לֶחֶם פָּנִים לִפְנֵי תַמִּיד" (שְׁמוֹת כה, ל). עֵתָה מֵתֵאֲרֵת הַמִּשְׁנָה כִּיצַד הָיוּ מַחֲלִיפִים אֶת מַעֲרֻכּוֹת לֶחֶם הַפָּנִים בְּכֹל שַׁבַּת - אֲרַבְּעָה כְּהֲנִים נִכְנָסִין לַהֵיכָל בְּכֹל שַׁבַּת, שְׁנַיִם מֵהַכְּהֲנִים הַחֲזִיקוּ בְּיָדָם שְׁנֵי סְדָרִים אֶת שְׁתֵּי מַעֲרֻכּוֹת הַלֶּחֶם, וּשְׁנַיִם מֵהַכְּהֲנִים הַחֲזִיקוּ בְּיָדָם שְׁנֵי בְּזָפִים שְׁתֵּי כְּפוֹת שֶׁל לְבוֹנָה. וְאֲרַבְּעָה כְּהֲנִים הָיוּ מְקַדְּמִין לְפָנֵיהֶם הַיְיָנוּ שֶׁנִּכְנְסוּ קוֹדֵם לַהֵיכָל, שְׁנַיִם מֵהַכְּהֲנִים נִכְנְסוּ כְּדִי לְטוֹל שְׁנֵי סְדָרִים לַהוֹצִיא מֵהַשּׁוֹלְחַן אֶת הַלֶּחֶם מִשְׁבֻּעַ שַׁעֲבֵר, וּשְׁנַיִם מֵהַכְּהֲנִים נִכְנְסוּ כְּדִי לְטוֹל שְׁנֵי בְּזָפִים אֶת שְׁתֵּי כְּפוֹת הַלְבוֹנָה שֶׁהִנִּיחוּ עַל הַשּׁוֹלְחַן בְּשֻׁבֹעַ שַׁעֲבֵר. הַכְּהֲנִים הַמְּכַנִּיּוֹסִים אֶת הַלֶּחֶם וְהַלְבוֹנָה הַחֲדָשִׁים הָיוּ עוֹמְדִים בְּצַפּוֹן בְּצַד צִפּוֹן שֶׁל הַמְּזֻבַּח, וּפְנֵיהֶם לְדָרוֹם לְצַד דָּרוֹם, לְפִי שֶׁהִכְנִסְתָּ הַלֶּחֶם עֲבוּדָה הִיא, וְלִכְן רָאוּי שֶׁהַמְּכַנִּיּוֹסִים יַעֲמְדוּ בְּצַד צִפּוֹן שֶׁקְדוּשָׁתוֹ עֲדִיפָה, כְּמוֹ שֶׁמִּצִּינוּ בְּקִדְשֵׁי קְדָשִׁים שֶׁשְׁחִיטָתוֹ בְּצַפּוֹן. הַכְּהֲנִים הַמְּוַצִּיאִין מֵהַשּׁוֹלְחַן אֶת הַלֶּחֶם וְהַלְבוֹנָה שֶׁל שְׁבֻעַ שַׁעֲבֵר עוֹמְדִים בְּדָרוֹם בְּצַד דָּרוֹם שֶׁל הַשּׁוֹלְחַן, וּפְנֵיהֶם לְצַפּוֹן לְצַד צִפּוֹן. אֲלוֹ הַכְּהֲנִים הַמְּוַצִּיאִים אֶת הַלֶּחֶם מוֹשְׁכִין אֶת הַלֶּחֶם מֵהַשּׁוֹלְחַן, וְאֲלוֹ הַכְּהֲנִים הַמְּכַנִּיּוֹסִים מְנִיחִין אֶת מַעֲרֻכּוֹת הַלֶּחֶם הַחֲדָשׁוֹת עַל הַשּׁוֹלְחַן, וְטַפְחוֹ שָׁל זֶה כְּנָגְדַ טַפְחוֹ שָׁל זֶה הַיְיָנוּ כִּשְׁמוֹשְׁכִים אֶת הַלֶּחֶם כְּטַפַּח מִחוּץ לַשּׁוֹלְחַן, מְנִיחִים מִיַּד בְּאוֹתוֹ מִקוֹם אֶת הַלֶּחֶם הַחֲדָשׁ, וְכֵן עַל זֶה הַסֵּדֵר, אֲלוֹ מוֹשְׁכִים וְאֲלוֹ מְנִיחִים, עַד שֶׁהָיוּ מוֹצִיאִים אֶת כֹּל מַעֲרַכְתָּ הַלֶּחֶם הַיִּשְׁנָה וּמְנִיחִים בְּמִקוֹמָה אֶת הַחֲדָשָׁה, כְּלוֹמֵר שֶׁלֹּא הָיוּ מִשְׁאִירִים אֶת הַשּׁוֹלְחַן לְלֹא שְׁמוֹנֵחַ עֲלֵיו לֶחֶם אֶפִּילוֹ רִגַע אֶחָד, שְׁנֵאמַר (שְׁמוֹת כה, ל) "לִפְנֵי תְּמִיד" שֶׁמִּכָּאן לְמַדִּים שֶׁאִין לְסַלֵּק מֵהַשּׁוֹלְחַן אֶת כֹּל מַעֲרַכְתָּ הַלֶּחֶם הַיִּשְׁנָה, קוֹדֵם שֶׁהִנִּיחוּ אֶת מַעֲרַכְתָּ הַלֶּחֶם הַחֲדָשָׁה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: אֶפִּילוֹ אֲלוֹ נוֹטְלִין וְאֲלוֹ מְנִיחִין הַיְיָנוּ שֶׁלְדַעַת רַבִּי יוֹסִי נִיתָן לְהוֹרִיד מֵהַשּׁוֹלְחַן בְּבֵת אַחַת אֶת מַעֲרַכְתָּ הַלֶּחֶם הַיִּשְׁנָה וְלֹאֲחֵר שְׁפִינוּ מֵהַשּׁוֹלְחַן אֶת הַמַּעֲרַכְתָּ הַיִּשְׁנָה מְנִיחִים עֲלֶיהָ אֶת הַמַּעֲרַכְתָּ הַחֲדָשָׁה - שֶׁלְדַעַת רַבִּי יוֹסִי - אִף זֶה הִיָּתָה תְּמִיד הַיְיָנוּ שֶׁלְדַעַת רַבִּי יוֹסִי מֵהַמִּילָה 'תְּמִיד' אֲנוּ לְמַדִּים שֶׁלֹּא יַעֲבֹר עַל הַשּׁוֹלְחַן לִילָה בְּלִי שִׁיְהִיָּה מוֹנֵחַ עֲלֵיו לֶחֶם, אִךְ הַזְמַן הַמוֹעֵט שֶׁעוֹבֵר

רבינו עובדיה מברטנורא
 על פתח הבית - אצל פתח ההיכל
 בכניסתם. ולא היו מניחים שם אלא
 להראות שמעלין בקודש, דעכשיו
 מניחין על של שיש ומיד נושאין להיכל
 ומסדרין על של זהב של משה.
 ועל של זהב ביציאתו - עד שיוקטרו
 בוים, כדקטני לקמן במתניתין.
 המכניסים עומדים בצפון - דהכי עדיין
 טפי דאנתן שמסדרים העבודה יהיו
 בצפון.
 אלו מושכין - ועד שלא יגביהו מן
 השלחן אלו מניחין.
 אפילו אלו נוטלין - ואלו עצמן מניחין
 אחר שנטלו.
 אף זו היתה תמיד - דסבר רבי יוסי
 דאין תמיד אלא שלא ילין שלחן לילה
 אחד בלא לחם.
 והחלות מתחלקות לכהנים - משמר
 היוצא חולק עם משמר הנכנס.
 חל יום הכיפורים להיות בשבת - שדין
 לחם הפנים לאכלו באותו שבת
 שנטלים אותו מעל השלחן, ועכשיו
 אין יכולים לאכלו מפני התענית.
 החלות מתחלקות לערב - ואין
 ממתנינים לחלקו למחר מפני שנפסל
 בלינה לאחר זמנו שנסתלק.
 השעיר - של מוסף שהוא חטאת ונאכל
 לכהנים.
 נאכל לערב - בלילי שבת. שזמנו ליום
 ולילה עד חצות. ואף על פי שאין
 יכולים לבשלו בשבת ולא ביום
 הכיפורים.
 הבבליים - כהנים שעלו מבבל. ובגמרא
 מפרש דלא בבליים היו, אלא
 אלכסנדריים היו. ועל שם ששונאים
 תלמידי חכמים שבארץ ישראל את
 הבבליים, קראו אלכסנדריים שעושים
 מעשה רעבתנות בבליים.
 היו אוכלין אותו חי - כשחל יום
 הכיפורים להיות בערב שבת.
 מפני שדעתן יפה - ואינן קצים לאכול
 הבשר כשהוא חי.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מורי אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לווצאפ ולהנצחות
ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com
או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

בין הורדת המערכת הישנה והנחת החדשה לא פוגמת במה שנאמר 'לפני תמיד'. יצאו הכהנים עם מערכת הלחם הישנה והלבונה מן ההיכל ונתנו והניחו את הלחם על השלחן של זהב שהיה באולם כמו שלמדנו ברישא, הקטירו הבזבזין לאחר מכן הקטירו את הלבונה, והחלות מתחלקות לכהנים של המשמר היוצא והמשמר הנכנס*. אם חל יום הפפורים להיות בשבת ולא ניתן לאכול את לחם הפנים באותו היום מפני הצום - החלות מתחלקות לערב היו מחלקים את החלות במוצאי יום כיפור (מוצ"ש), לפי שניתן לאכול מלחם הפנים רק באותה שבת שבה הוציאו אותו משולחן לחם הפנים ובמוצאי שבת של אותה שבת. אם חל יום כיפור להיות ערב שבת ביום שישי - שעיר של יום הפפורים היינו מוסף יום הכיפורים שהוא קרבן חטאת הנאכל לכהנים נאכל לערב כלומר נאכל בליל שבת בערב, לפי שזמן אכילתו הוא יום ולילה עד חצות, והיות ולא ניתן לבשלו לא ביום כיפור ולא בליל שבת, היו הכהנים הפבליים שעלו לרגל מבבל אוכלין אותו את בשר קרבן המוסף כשהוא חי כלומר לא מבושל, מפני שדעתן יפה ואינם בוחלים לאכול בשר חי שעדיין לא בישלו אותו.

*הכהנים היו מחולקים לעשרים וארבע משמרות כהונה, ובכל שבוע הגיע לעבודה בבית המקדש משמר אחר. החלפת המשמרות היתה בשבת, זהו מה שלמדנו המשמר היוצא והמשמר הנכנס.

משנה ח'

סדר את הלחם על השולחן בשבת כמצוותו, ואת הבזבזים של לבונה הניח על השולחן לאחר שבת שלא כמצוותו, שהרי יש לסדר את הבזבזים על השולחן בזמן שמסדרים עליו את הלחמים, והקטיר את הבזבזים בשבת הבאה, לאחר שהורידו את הלחם מהשולחן - פסולה הלחם נפסל, לפי שהבזבזים לא היו מונחים על השולחן משבת לשבת, ואין חיבין עליהן משום פגול היינו שאם הקטיר את הלבונה מתוך מחשבה לאכול את הלחם למחר, היינו לאחר הזמן שהדבר מותר, אין חיבים על הלחם משום פיגול, לפי שלא הוקרב המתיר (הלבונה) כמצוותו, נותר היינו שאם נותר מהלחם ואכלו אותו ביום ראשון, אין מתחייבים משום אכילת נותר, לפי שהלחם אינו ראוי לאכילה ולכן לא חל עליו דין נותר, וטמא שאם אכל מהלחם כשהוא טמא, אינו חייב משום אכילת קדשים בטומאה, לפי שאמרו היתר לטהורים (דבר שיכלו אנשים טהורים לאכול) חייבים עליו משום טומאה (כשאוכל אותו אדם טמא), וזה לא ניתן לטהורים מעולם, משום שהבזבזים המתירים את הלחם לא קרבו כהלכתן. סדר על השולחן את הלחם ואת הבזבזין בשבת כמצוותו, והקטיר את הבזבזין לאחר שבת היינו שהקטירו את הבזבזים שלא ביום שהורדו מהשולחן ונפסלו בלינה - פסול הלחם, ואין חיבין עליהן משום פגול, ונותר, וטמא כמו שביארנו לעיל, לפי שלא הוקרב המתיר כמצוותו. סדר את הלחם ואת הבזבזין על השולחן לאחר שבת, והקטיר את הבזבזין בשבת הבאה - הלחם שלא היה על השולחן משבת לשבת פסול. פיצד יעשה מה ניתן לעשות כדי שהלחם והבזבזין שלא היו משבת לשבת על השולחן יהיו כשרים יניחנה ישאיר את הלחם ואת הלבונה לשבת הבאה היינו ישאיר את הלחם והלבונה על השולחן עד לשבת ומאותה שבת ישאיר אותם שבוע נוסף על השולחן עד לשבת הבאה, כך שיהיה מצב שהם ישהו על השולחן משבת לשבת, שאפלו היא על השלחן ימים רבים, אין בכך פלוס היינו שאף אם שוהה הלחם על השולחן יותר משבעה ימים אין זה פוסל את הלחם משום לינה, לפי שהלחם מתקדש רק כשמגיעה השבת הראשונה, ובשבת השנייה מקטירים את הבזבזים כהלכתן וניתן לאכול מהלחם.

רבינו עובדיה מברטנורא ואת הבזבזים לאחר שבת - ודין היה לסדרן בשבת בשעת עריכת הלחם. והקטיר את הבזבזים בשבת פסולה - דמחוסר זמן הוא, שלא היה על השלחן אלא ששה ימים. והכא אי אפשר לתקן ולומר יניחנו עד שבת הבאה, דכיוון דלחם נסדר כדינו בשבת, קדשו שלחן ושוב אינו יכול לשהותו אלא עד שבת ראשונה דמפסיל בלינה. ואין חיבין עליהם משום פיגול - אם הקטירן על מנת לאכול הלחם למחר אינו פיגול, שלא קרב המתיר כמצוותו. ולא משום נותר - שאין נותר חל על הלחם, שהרי אין ראוי לאכילה. וטמא - האוכלו בטומאת הגוף אינו בכרת, כדאמרין בהקומץ (דף ה) היתר לטהורים חייבים עליו משום טומאה, וזה לא ניתן לטהורים מעולם, דבזבזים הוו מתירים דידיה ולא קרבו כהלכתן. יניחנו לשבת הבאה - ויעמוד שבועיים על השלחן. דכיוון דלא נסדר בשבת אין שלחן מקדש עד שתגיע שבת, ומאותו שבת יכול להשהותן שבעת ימים. שאפילו היה על השלחן ימים רבים - קודם השבת אין בכך. כלום שאין השלחן מקדשו עד השבת, הלכך לא מיפסל בלינה לאחר השבת.